

KRONIKK & DEBATT

KRONIKK:

Maks 5000 tegn inkludert mellomrom. Legg ved portrettfoto.

DEBATT:

Innlegg: 3000 tegn inkludert mellomrom. Replik/kortinnlegg: 1000 – 2000 tegn.

E-post: debatt@klassekampen.no
Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg.

Tollef Mjagedal
tollefm@klassekampen.no
Kronikk- og debattredaktør

Carline Tromp
carlinet@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Anja Sletteland
anjas@klassekampen.no
Redaksjonssekretær

Klassekampen honorerer normalt ikke innsendt stoff. Innsenderens e-postadresse blir trykt med mindre innsenderen reserverer seg mot dette.

Mulige løsninger

KLIMA

Peter M. Haugan
Halfdan Wiik

Teknologiene som våre politikere baserer seg på for å nå togradersmålet, er ikke realistiske, skriver Øystein Heggdal 21. april. Tallene hans gir antakeligvis et riktig bilde: Verken CCS (karbonfangst og -lagring) eller biodrivstoff er bærekraftige løsninger. Det første fordi det vil være uhåndterbart både økonomisk og teknologisk, i det omfang som må til. Det er designet for å forevige fossilalderen og har blitt en politisk sovepute. Det andre fordi det kan skape like store økologiske problemer som det løser, enten råstoffet kommer fra skogen eller åkeren.

Det betyr ikke at klimaproblemet ikke kan løses, om vi starter nå og tar noen viktige beslutninger. Energiutfordringene i verden kan løses på en måte som tar hensyn til klimakunnskapen. Det er for eksempel lagt detaljerte planer som viser hvordan en stat som California kan kvitte seg med all fossil energi, redusere energiforbruket og dekke befolkningens og industriens behov uten kostnadsøkninger, hovedsakelig ved hjelp av solenergi, samt energi fra vind og vann. Tilsvarende løsninger er innen rekkevidde andre steder. Vi trenger ikke å drømme om teknologier som ennå ikke finnes, eller som ikke fungerer når det kommer til stykket. Det som står i veien for en rask og god omstilling til beste for folk flest, er noe helt annet: det petroleums-industrielle kompleks – mektige økonomiske særinteresser med grep om politikerne og deres måter å tenke på.

Peter M. Haugan,
professor i geofysikk UiB
Halfdan Wiik,
Besteforeldrenes klimaaksjon

Dragkampen om president Donald Trumps nye strategi fo Kampen om T

KRONIKK

Vegard Bye

President Trump passerer sine første hundre dager i Det hvite hus i full forvirring om hva som er hans strategiske planer for Latin-Amerika.

I denne situasjonen foregår det rimeligvis en voldsom tautrekking om hvilken vei han skal gå i USAs tradisjonelle bakgård, der de ideologiske motsetningene er større enn på de fleste andre kontinenter. Utfallet av denne dragkampen kan få store konsekvenser for land som Venezuela, Cuba og Colombia.

President Barack

Obama klarte, ikke minst gjennom tilnærmingen til Cuba, å gjenreise mye av USAs prestisje i Latin-Amerika.

Inntil han innledet sitt forsøk på å normalisere forbindelsene til Cuba i desember 2014, erkjente både han selv og utenriksminister John Kerry at det var USA, og ikke Cuba, som var isolert i Latin-Amerika.

Det var et krav fra samtlige land i regionen – og i for seg i hele verden forøvrig – at USA måtte bryte sin embargo-politikk og gjenoppta et normalt forhold til Cuba.

Dette skjedde mens Latin-Amerika var på full fart bort fra det venstre-hegemoniet som hadde preget kontinentet i løpet av århundrets første femten år. Paradoksalt nok bidro Raúl Castros samarbeidsvilje til å mildne det gamle imperialistikonet som i over hundre år har vært USAs kjennemerke i Latin-Amerika.

Trump's planer om å bygge en mur mot Mexico, som han fortsatt krever at meksika-

nerne selv skal betale for, samt hans trusler om å kaste ut millioner av latinos stemplet som voldsmenn og narkolangere, har selvfølgelig revet ned igjen mye av det tillitsforholdet Obama klarte å gjenreise. Nå står kampen rundt Trump om hva han skal gjøre for Latin-Amerikas framtid særlig i tre nøkkel-land, i tillegg til Mexico.

Mens resten av verden hyller Colombia for fredsavtalen som da dem Nobelprisen, driver nå dens viktigste motstander, eks-president Álvaro Uribe, et høyt spill for å få president Trump med på sitt mål om å undergrave hele avtalen. I forkant av møtet president Santos skal ha med Trump i Washington i mai, klarte Uribe å få til et møte

med Trump for å presse USA vekk fra det løftet Obama hadde gitt om 450 millioner dollar i støtte til fredsplanen.

I kulissene for dette skitne spillet opptre Trumps republikanske motkandidat i nominasjonskampen, den cubansk-amerikanske senator Marco Rubio. Hans hovedmål er å skru klokka helt tilbake i forholdet USA-Cuba og samtidig bruke

USAs muskler til et regime-skifte i Venezuela og gjenoppta krigen mot Farc i Colombia. President Maduro kunne ikke ønske seg en bedre drahjelp i sitt forsøk på å skremme med at USA under en trigger-happy president forbereder militær-intervensjon.

I mellomtida sitter både makthavere og amerikanske diplomater i Havanna og venter på hva som blir Trumps Cuba-politikk, noe som kan bli helt avgjørende for Cubas framtid. Da jeg i forrige måned spurte amerikanske diplomater i den kubanske hovedstaden hva som nå egentlig er USAs

Cuba-politikk, var det lakoniske svaret: «You ask me; and I ask you». De har ganske enkelt ikke peiling.

Kubanerne kan kanskje være glad til for at Trump avviste Rex Tillersons kandidat til vise-utenriksminister, Elliot Abrams, mannen som ledet president Reagans Iran-Contras kampanje og kampen mot sandinist-revolusjonen i Nicaragua. Den neokonservative Abrams, også medansvarlig for invasjonen i Irak, ble vraket fordi han hadde snakket stygt om Trump i valgkampen. Han ville neppe

ha bidratt til noe konstruktivt forhold til Cuba.

Men Trumps rådgivergruppe jobber hardt for å gjenreise fiendskapet med Havanna, etter påtrykk fra den gamle garde av eksil-cubanere i Florida. Den fremste blant dem er en advokat med navn Mauricio Claver-Carone.

Men det finnes andre krefter i USA som prøver å trekke Trump i motsatt retning i forholdet til Cuba. De siste ukene har flere republikanske guvernører og Kongressrepresentanter besøkt Havanna og snakket varmt